Ч. 286. Четвер 2 січня 1913 (20 грудня 1912). Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш за окреме жадане і за вложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З палати послів. — Міжнародне положенє.

Оногдашне засїданє палати панів отворив през. кн. Віндішґрець згадкою про бл. п. кн. І. Чарторийского. По тім приступила палата до нарад над буджетовою провізориєю, яку поручав приняти справоздавець Пленер. Справоздавець жалїє, що палата приступає до нарад над провізориєю і висказує надїю, що в 1913 р. ухвалить дефінїтивний буджет.

Проф. Філїповіч вказує на кошти державної адмінїстрациї, які щораз збільшують ся. Першим обовязком нашої економічної полїтики повинна бути ощадність в видатках. Конечно треба також обмежити субвенциї. Мабуть нема держави, в котрій економічна акция була би так зависима від державних субвенций, як Австрия. Переходячи до справи водних доріг, зазначує, що не можна забувати ухвали державної ради з 1901 р., котра предвиджує будову тих доріг в Галичинї, та має она два параґрафи, які стверджують, що акция правительства в сїй области кінчить ся з днем 31 грудня 1912 р.

Постанова є politicum, котре мусить ся оплатити не сумою 261 міліонів, але 303 міліонів, не вчисляючи коштів реґуляциї Висли і Днїстра. Бесїдник далекий від сего, щоби відбирати Галичинї інвестициї і радо заявить ся за сим, коли осягне ся продукцийні цїли. А такі завданя там істнують, як пр. створене здорової хлопскої власности з помочию парцеляциї. Коли видасть ся суми на галицкі канали, щоби перевести сю велику культурну працю, тодї піднесуть ся основи краєвої продукциї і збільшить ся консумция цвитучого хлопского стану. Нинї находить ся промисл Галичини в тяжких умовах, бо нема там купної сили. Бесїдник бажає, щоби відносини війшли на иншу дорогу, бо инакше гроші видані на будову каналів дійстно вкинено би до води.

Др. Бернрайтер висказує бажанє, щоби конференция в Льондонї довела до користних успіхів.

Вислід конференциї амбасадорів в альбаньскій справі і в справі пристани є великим успіхом Австриї. З вдоволенєм констатує, що також в Нїмеччинї було відповідне зрозуміне для альбаньского питаня і становища Австриї. Бажає, щоби Австрия навязала полїтичні економічні зносини з балканьскими державами.

По промові справоздаця принято буджетову провізорию і кілька дрібнійших постанов, які ухвалила вже палата послів і після сего засїданє замкнено.

Кореспондент Tribun-и в Вальони доносить: Президент провізоричного правительства, Ізмаіл Кемаль, звернув ся до великих держав з просьбою о інтервенцию, щоби боротьби між Греками і Турками скінчили ся як найскорше, бо довша війна спровадить на край нужду, голод і пошести.

До берлиньскої Local Anzeiger доносять з Петербурга: В справі будучих границь автономічної Альбанії занимає росийский уряд заграничних справ таке становище, що Альбанія може складати ся лише з тих провінций, котрі виказують виключно або в своїй більшости корінне альбаньске населенє. Росия не згодить ся під нїяким услівєм, щоби округи замешкані славяньским населенєм належали до Альбанії. Росийский посол в Льондонї ґр. Бенкендорф дістав вже відповідні інструкциї. Париский і льондоньский кабінет мають цїлком згодити ся на те становище Росиї.

Magdeburger Zeitung доносить з Льондона: Між великими державами прийшло до порозуміня в справі Альбанії. Альбанія має одержати повну самостійність, а ґарантию єї прав обнимає шість держав. Сербія, Греция і Чорногора будуть мусїли поробити що-до Альбанії далеко більші уступки нїж гадають

Предложенє про великі войскові кредити в Румунії становить тут предмет живих дискусий.

„Berliner Tageblatt" доносить з Букарешту, що Росия задумує заняти прихильне становище против правних домагань Румунії і представити в тій мірі Болгариї відповідні внесеня.

Чародійна карточка.

(Казка з дійстности — Юлія Вайса).

В нашім містї жиє доктор прав і він такий щасливий, бо вибрав собі таку жінку, яку хотів і випробовав єї, заким она ще стала єго жінкою. Але він не був би так щасливий, ба нї, мабуть був би таки дуже нещасливий, як би не мав такої карточки, котра помогла єму пізнати, з котрої буде добра, а з котрої зла жінка. А то ось як було.

Коли у доктора в канцеляриї було вже повно писарів і він зміркував, що єму добре веде ся, постановив він розглянутись між красавицями в нашім містї, бо тепер здавалось єму, надійшла вже пора, коли треба зробити конець самотному житю старого молодця і взятись до спілки з тою, котру Господь Бог сотворив і призначив мужчинї для довершеня єго житя на земли. Та бажав собі доктор дуже хати повної дїтий — чого тут сьміяти ся? — котрих би єму, як би Господь Бог позволив, тогди не забракло.

Але як він вже тим показав, що в него мудра голова, то насамперед поставив ся на ноги, а відтак аж задумав шукати собі жінки, а не так, як то другі роблять, що насамперед шукають жінки, бо без єї посагу не можуть нїчого вдїяти — Господи, чого они не беруть собі на свою голову!

Так показав ся розважним та мислячим і в тім, коли одного разу так собі подумав: Тепер розваж собі добре і рїши ся, яку би тобі вибрати жінку, щоби й ти і она і ваші дїти були щасливі, а коли собі розважиш, то й роби після того! І ось прийшов він до переконаня, що дївчина, з котрою би він після своїх засад міг оженити ся, повинна мати в собі такі три прикмети: насамперед повинна би єго щиро любити, повинна би відтак мати добрий розум, щоби уміла виховувати дїти, а наконець повинна би бути обичайна і скромна, щоби й тепер і пізнїйше була цвитучою красою хати, а з того вже виходило би, що она не буде нї горда, нї пуста, нї легкодушна, нї вирахована.

А що то було саме в мясницї, то він ходив з одного балю на другий і глядав собі панни. Аж ось впала єму в око одна дївчина, що звалась Ірма. Ірма була богачка. Того він не напудив ся. Богатство преці само собою ще не ганьба, а впрочім було щось і у него, тож не потребував питати, кілько посагу буде мати єго жінка та й не уважав то злим, що жінка після своєї волї вносить в хату який гріш або дорогоцїнности.

Але Ірма, то він таки мусїв признати, була дуже красна і то єї краса так тягнула єго до себе. Але він собі думав, що краса так само не шкідлива, як і богатство, скоро лиш попри ню знайдесь і скромність та обичайність, а о то вже хотів він постарати ся, щоби лиш сама краса не завернула єму голови і щоби він не оженив ся з нею лиш для того, що в нїй залюбив ся. Отже він зблизив ся до неї, єго представили їй, він танцював з нею, єго запросили до дому і він пішов. Опісля пішов знову і приходив що раз частїйше. Єму так мило, так солодко було коло красної Ірми, що раз то милїйше. Але ще завчасу опамятав ся, що треба заглянути їй і в душу.

Аж тогди побачив він, що поки що она єму сподобалась лиш задля своєї повабности та що ще зовсїм не прийшло до того, щоби він розглянув ся, як стоїть дїло з тими внутрішними прикметами, без котрих він не повинен собі вибрати жінки. То спостереженє зробив він одного вечера, коли вже лягав спати і так журив ся тим, яким би то способом міг виробити собі о нїй безсторонний суд, що аж не міг спати; не хотів, щоби залюбившись, видів чорне замість білого, постановив конче переконати ся, чи она єго любить. З тою журбою встав він і на другий день. В тяжкій задумі завязував на собі краватку перед зеркалом. Аж ось добрий дух піддав єму щасливу гадку; лице єго заяснїло і він довго усьміхав ся з радости сам до себе: Так буде найлїпше, карточка покаже правду. Пішов отже і роздобув собі чим скорше чародійну карточку.

З тою карточкою в кишени ішов він по полудни по сходах виложених диванами до помешканя Ірми. Сим разом ступав поволи, звісивши голову. Коли станув під двери, серце єму страшно било ся. В кишени держав в руцї

Віденьска „Sonn- und Montagszeitung“ обговорюючи вигляди мира, вказує на великі перепони ізза румуньских домагань, котрі Австрия мусить безуслівно підперти, коли не хоче зречи ся свого великодержавного становища.

До „Temps-a“ телєґрафує петербурґский кореспондент: З цілком певного жерела дізнаю ся, що болгарско-румуньскі відносини погіршують ся. Високий болгарский дипльомат запевнює мене, що нема мови про те, щоби Болгария поробила Румунії територияльні уступки. До тої самої часописи телеґрафує берлиньский кореспондент, що Туреччина саме ізза непорозумінь між Болгариєю і Румунією опирає ся в мирових переговорах.

„Вечернее Время“ доносить з Пекіна: В Китаю почав ся бойкот російских товарів. До Манджурії прибули аґітатори з Пекіна, щоби почати противросийский рух.

З Петербурга доносять: Сухомлінов дав телеграфічно ґенералови Мартінови, командантови заамурского округа, приказ війти в китайскі границі для охорони російскої торговлї.

До брюксельских часописий доносять з Пекіна, що др. Сунятсен видав маніфест, в котрім завзиває ся до війни з Росиєю, котра проклямованєм независимости Монґолії нарушила міжнародне право.

Новинки.

Львів, 1 січня 1913

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував в етаті галицкої прокураториї скарбу секретаря дра Стан. Марчака, радником скарбу; ад'юнктів: дра Тад. Вшелячиньского, дра Фр. Боссовского і дра Альфр. Кравза, секретарями; концинїстів: дра Меч. Скомиского, дра Юл Куриловича і дра Ант. Хршановского, адюнктами прокураториї скарбу та надав концинїстам дрови Мих. Маякови і дрови Юр Бузекови та дрови Йос. Помяновскому провізорично посади концинїстів прокураториї скарбу.

Пан Намістник іменував в етаті дирекциї поліциї у Львові канцелїста Григория Стойкова офіциялом поліциї.

— **Небезпечний помічник торговельний.** На поліцию дано знати, що помічник торговельний в „Народній Торговли“ Алекс. Прукницкий посварившись з начальником, прийшов до склепу з револьвером і хотів начальника застрілити. До того однак не допущено і єму відобрано револьвер. Прухницкий втік і вкриває ся десь перед поліциєю.

— **Огонь.** В торговли скір А. Кумпра з Пряги, завалилась тамтої ночи мурована піч, в котрій ще тліло вугле камінне, від искри займила ся підлога і вибух огонь, котрий обняв нагромаджені в склепі шкіри. Огонь ще досить борзо загашено, але мимо того властитель склепу має шкоду на кількасот корон.

— **Львівский руский театр в Перемишли** під дирекциєю Йосифа Стадника (Саля „Людового Дому“. Початок о год. 7½ вечером).

В четвер 2 січня „Гордість нашого міста“, комедия в 4 діях Ґустава Віда.

В пятницю 3 січня „Жидівска вихрестка“.

— **Зміни в краєвій Раді шкільній.** Внаслідок іменованя радника Намістництва дра С. Окенцкого радником Двора, як також через систематизоване нової посади референта адмінїстрацийних і економічних справ в краєвій Раді шкільній від 1 січня 1913 р. зайшли в урядженю бюр краєвої Ради шкільної ось такі зміни: Від тепер будуть слїдуючі бюра справ адмінїстрацийних і економічних: 1) Для особистих справ учителів народних шкіл. Реферат поручено провізорично старості Юлєви Нападиєвичови. 2) Для справ орґанізациї і будови публичних народних шкіл. Референт староста Осип Несьоловский. 3) Для учительских семинарий, видавництва шкільних книжок, фреквенциї в народних школах і приватних народних шкіл. Референт радник Намістництва Б. Черни. 4) Для справ середних шкіл. Референт радник Намістництва др. А. Цоль. 5) Для справ промислових і торговельних шкіл, на разі поручено як субреферат старості др. Тадиєви Жебрацкому. 6) Для справ шкільного надзору. Референт радник Двора др. С. Окенцкий. Рівночасно в апробаті рефератів в краєвій Раді шк. впроваджено ту зміну, що радник Двора др. Окенцкий в заступстві віцепрезидента краєвої Ради шкільної обійме апробату справ адмінїстрациї народних шкіл, а віцепрезидент краєвої Ради шк. задержує апробату адмінїстрацийних справ учительских семинарий, середних шкіл, торговельних і промислових, як також апробату рефератів усїх краєвих інспекторів середних шкіл.

— **Зловлене бандитів.** Великий переполох викликала оногди в сторонах улици сьв. Софії стрілянина узброєних в револьвери двох бандитів, за котрими пустились були в погоню поліцияни. Обох удало ся зловити, а їх стрілянина на щастє не спричинила проливу крови. Один з них подав, що назива ся Йосиф Нушка, єсть російским підданим і уродив ся в Зиґмунтові, люблиньскої ґубернії, а другий називає ся Рідль, має літ 19 і єсть замешкалий у Львові.

Нушка і Рідль крутили ся оногди по полудни коло склепу А. Бардаша при ул. сьв. Софії. То добачено з вікна поліцийної експозитури і вислано до них двох поліциянів. Ледви що поліцияни дійшли до них на кільканайцять кроків, як оба пустились зараз втікати. Нушка втікав через ул. Снопківску, відтак через гору сьв. Яцка на ул. Яблоновских і сховав ся в шинку Енґелькрайза при ул. Зеленій. В охрестности гори сьв. Яцка стрілив Нушка до поліцияна чотири рази, але за кождий раз хибив; коли же вистріляв всї патрони, а побачив, що фірер Кухарский не уступає, кинув револьвер в корчі, а відтак забіг до якогось шинку, де єго остаточно арештовано.

За Рідльом пустив ся другий поліциян і кількох прохожих і гнали ся за ним аж на ул. Романовича, де він сховав ся на будові. Тут єго прихоплено і зараз зревідовано та знайдено при нїм револьвер набитий пятьма острими набоями — шестий був вже вистрілений — лїхтарку електричну, долота і дрібні гроші. Коли на експозитурі випитувано єго, він признав ся, що в послїдних часах допустив ся кількох крадежий, переважно в склепах. Обох приміщено поки що в арештах поліцийних. В убраню Нушки знайдено 600 корон банкнотами.

Господарство, промисл і торговля.

— **Акция ратункова в справі нещасть елєментарних.** Дня 22 грудня відбуло ся в бюрі Є. Ексц. п. Намістника засідане краєв. комітету в справі акциї ратункової з приводу не-

чародійну карточку, котра мала правду викрити, якою покаже ся Ірма? Хиба так судило ся, щоби він покинув сю дївчину? І він при станув. Але опамятав ся, задзвонив і увійшов; єго повитали радо і перебув три красні години. Коли знову відходив, пустив незначно чародійну карточку в комнатї Ірми на землю. Тепер мала карточка своє зробити. Та й зробила! На другий день покоївка Галя приступила до стола, коло котрого сидїла цїла родина, і подала Ірмі карточку, котру знайшла в панниній комнатї. Галя, мусить, перечитала вже була карточку, бо не могла здержатись, щоби не усьміхнути ся і була тому рада. Ірма закусила губи і глянула гнївливо на покоївку а відтак на карточку і стала єї читати — а читала єї може зо три рази, заким повірила — стала, як остовпіла, поблїдла а уста дрожали їй з обуреня. Не сказавши анї слова подала карточку мамі.

— То не може бути — відозвалась мама — то не може бути! І той чоловік має до нас лице...

Тепер взяв і тато карточку до рук та поставив ґазету на бік. Повів очима по картці і віддав єї назад донцї. А опісля всї троє глянули по собі і врозуміли себе.

— Возьміть собі ту карточку — крикнула Ірма до покоївки — віддайте єї докторови, коли прийде, бо то єго, а єму скажіть, що мене нема дома!

Розуміє ся, що доктор прийшов по полудни. Серце в нїм так било ся, що мало не вискочило, коли на єго дзвонене двері отворили ся. Глянув живо на покоївку. Она удавала, що не сьміє ся, не взяла від него капелюха і палиці, не брала ся здоймати з него верхного одягу; за то наставила єму карточку і сказала, як їй велено.

Доктор закусив зуби. Єго щось страшно закололо в серце. Красна Ірма пропала для него. Але за хвильку випростував ся, поправив капелюх на голові і острим кроком пустив ся сходами в долину. Чим низше сходив, тим веселїйший ставав на лици; на улици підсунув собі капелюх зі спітнїлого чола і став посвистувати як пустотливий хлопець, ба був так вдоволений, що з голосним сьміхом зайшов до каварнї, щоби там якогось знакомого, котрого вглянув, поклепати по плечи.

А вечером налюбував ся він своєю карточкою і сховав єї старанно до скринки. Гордої я позбув ся. Ти менї зробила ще одну добру прислугу, моя люба карточко.

* * *

Доктор шукав дальше, бо за першим разом не на свою натрафив! Сим разом сподобалась єму дївчина, котрій було звичайне собі імя Мария. Тай она й не богата була, а скорше бідна. Але така красна була як Ірма. А доктор, бачите, мав таки якусь слабість до красних.

— Коби все инше... Ану-ко сюди, люба карточко!

Він ходив до Марії вже чотири недїлї, а она таки страшно дібрала ся єму до серця. Але що она єго таки любила то річ певна. Певна? Ану-ко сюди карточку! По трох приятних годинах з нею, коли то він єї нераз взяв за руку і держав через хвилю, встав він і незначно пустив чародійну карточку на землю. Мария відвела єго аж до дверий а навіть дала ся поцїлувати крадьком. Она нїби то угнївала ся за то на него, але забула зовсїм на то, що він єї держав за руку і що длятого він не міг думати, що она таки направду гнїває ся. А на другий день рано, коли цїла родина сидїла при каві, приступила служниця до панни і дала карточку, котру знайшла. Панна якось не сидїла така весела і урадована, як бувало коло доктора. Попивала собі каву зі звичайним вдоволенем, як той, що знає, що має вигляд на добрий інтерес. Але лице їй дуже потягнуло ся, а татови вже найбільше. Він страшно покивував головою: Гм, кому би то було хоч би лиш приснило ся! Поважайже нинї чоловіка! Отже то той богач, що змушений... Мама відсунула далеко склянку з кавою, мов би хотїли сказати: А що ж твої краси, коли не віддаш ся за богача? — Мария зараз зрозуміла, що значить той погляд і нїби притакнула їм, бо приступила до зеркала і рада сама з себе стала поправляти собі волосє. А то мало значити: Оглянемо ся за иншим! Карточку передали служници, а та віддала єї докторови і сказала: Панна пішли в гості.

Але доктор пішов до веселих товаришів та при сьпівах і чарцї забавляв ся цїлий вечер. Коли вернув домів, знову налюбував ся чародійною карточкою та сховав єї старанно до скринки. Дякую тобі, люба карточко! Будеш менї ще й дальше робити добру прислугу.

* * *

Хоч не повело ся раз і другий, а доктор таки не перестав шукати. Аж ось подобалась єму дївчина, що називала ся Йосифа. Йосифа не мала маєтку; за те відзначала ся тим, що була весела, жартоблива і отверта. Душа була в неї в очах і на язицї. У такої не могло бу-

щасть елементарних. Комітет заняв ся головно розглянением меморияльів, які в справі способу дальшого веденя ратункової акциї прийшли до Намістництва. По переведеню над сим дискусиї комітет заявив, що з причини великої недостачі пашї розпродаж ґрису по знижених цїнах показала ся дуже пожаданою, одначе 1000 ваґонів призначених на сю цїль не вистарчає, проте комітет звертаєть ся з просьбою до Є. Ексц. п. Намістника о виєднане на сю цїль відповідного додаткового кредиту. Дальше заявив комітет одноголосно, що з весною покаже ся недостача добірного насїня до засїву, головно конюшини і віса, проте рільничі товариства повинні підняти акцию в тій справі і постарати ся о се, щоби рільники мали жерело купна сего насїня по приступних цїнах і на се одначе згадані товариства мусять дістати відповідні правительственні субвенциї. Опісля підніс комітет, щоби сільскі каси Райфайзена, евентуально инші кредитові стоваришеня, які належать до союза заробкових і господарских стоваришень або до руского краєвого кредитового Союза, удїлювали малим рільникам позичок, яких проценти оплачував би правительственний фонд. Щоби дати потерпівшому населеню заробок, а заразом поправити краєві дороги головно II. кляси, заявив ся комітет за більшою субвенциєю на публичні роботи. Вкінци заявив ся комітет за розширенем признаних уже ц. к. Міністерством тарифових знижок на перевіз пашних продуктів, а також на перевіз кукурудзи, штучних навозів і вугля Є. Ексц. п. Намістник обіцяв поперти сі справи в Міністерстві. В дальшій части засїданя референт представив проєкт розділу дальших 450 ваґонів ґрису межи загрожені елементарними нещастями села, який з деякими змінами принято.

— **Надзираюча Рада Краєвого Союза Кредитового** у Львові відбула в днї 30. с. м. чергове засїдане під проводом свого президента радника двору Кузьми. Перед дневним порядком предсідатель вшанував горячими словами память бл. п. др. Дамяна Савчака, котрий від заснованя Союза через цїлий час его єствованя засїдав в надзираючій радї і головно в перших лїтах як заступник президента активно трудив ся для добра інституциї. Рада стоячи вислухала жалїбної промови і вислала підписане всїми присутними письмо кондоленцийне до родини та ухвалила видати окремі жалїбні повідомлення про смерть невіджалованої памяти товариша. Відтак принято замкнене рахункове за III-тий чвертьрік біжучого року, виказуюче, мимо загального фінансового напруженя цїлком правильний стан Союза. Рівнож звіт з біжучого чвертьроку виказує у всїх конгах зріст в порівнаню з замкненем по конець року 1911, а навіть стан вкладок, мимо зворотів в послї дних місяцях виказує зріст о 100.000 в порівнаню з 31. грудня 1911-го року. Союзним стоваришеням удїлив Союз в сїм роцї кредитів більше о К 533.743·47 чим в попереднім роцї. Відсоткова стопа від кредитів уділених стоваришеням удержала ся в Союзї розмірно низького, бо виносила до половини жовтня с. р. $6^{1}/_{2}$ — $6^{3}/_{4}$ а щойно в грудни піднесла ся на $7^{1}/_{2}$ прц.

— **Цїна худоби і безрог у Львові.** (Комунікат Краєв. Союза для збуту худоби з торгу у Львові дня 25 жовтня 1912).

На торг пригнано:

Волів	48	штук
Бугаїв	11	„
Коров	120	„
Ялівника	77	„
Телят	165	„
Овець (кіз)	—	„
Безрог гал. — угор. —	127	„
Разом	548	штук

Плачено за метричний сотнар живої ваги т. є. за 100 клґр.

За опасові воли	від 98 кор.	до	110 кор.	
„ худі воли	„ —	„	„ —	„
„ бугаї	„ 80	„	„ 92	„
„ корови на заріз	„ 50	„	„ 80	„
„ ялівник	„ 50	„	„ 90	„
„ телята	„ 76	„	„ 108	„
„ безроги гал.	„ 98	„	„ 110	„
„ угор.	„ —	„	„ —	„

Цїна збіжа у Львові.

дня 27-го грудня:

Цїна в коронах за 50 кіло у Львові.

Пшениця	9·20	до	10·50
Жито	8·90	„	9·20
Овес	9·40	„	9·80
Ячмінь пашний	8·—	„	8·40
Ячмінь броварний	8·40	„	9·40
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·—	„	14·—
Вика	9·50	„	10·50
Бобик	—·—	„	—·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	95·—	„	115·—
Конюшина біла	90·—	„	125·—
Конюшина шведска	100·—	„	125 —
Тимотка	27·—	„	30·—

ти вихована; їй навіть було байдуже, чи він доктор, чи щось иншого, чи богатий, чи бідний. — Она буде менї в хатї як та птичка щебетати — думав собі доктор. — Она така наївна, така невибаглива, що то аж радість буде для мене, виховувати її, як дитину, що сьміє ся і слухає. Буду читати в її души як в отвертій... Зажди-ко! А чи ти вже зробив послїдну пробу? Сам на себе розлютив ся за свій поспіх. А хибаж і Марійка не уміла так само щебетати? — Добре, моя карточка, ходиж сюди ще третий раз. І він зробив з тою карточкою так само як у Ірми та Марійки. — Засьпівай, пташко, сказав він в ночи сам до себе — покажи, який у тебе голос.

Коли на другий день задзвонив до Йосифи стрітила его мила несподіванка, бо она сама ему отворила та була ще милїйша як звичайно. Доктор аж не знав що з ним стало ся. Але зажди! Хиба не знайшли карточки? Весела Йосифа взяла від него капелюх і палицю, та повела его з собою попід руку до комнати. Він перебув з нею розкішні години. Мати була також і разом з ними і пила каву, котру зварила сама Йосифа. Доктор для сьміху мусїв ще й зерно молоти. Сьміяли ся, що аж сльози ставали в очах, а доктор вже й забув на карточку. Аж ось Йосифа відсунула від себе склянку, схопила ся, взяла доктора під руку та повела до сусїдної комнати.

— Любий, любий пане доктор!

— Щож такого моя голубко?

— Пс, не так голосно, бо мама зачують!

Доктор слухав з напруженою увагою. Але Йосифа якось не могла прийти до слова. Сїла собі на крісло і чогось трохи почервонїла. Відтак підняла палець і ніби погрозила, та усьміхаючи ся відозвалась:

— А як мене зрадите?

— Та скажіть наперед, о що розходить ся.

— От, видите пане доктор — при тім витягнула она множество карточок з кишенї, зовсїм таких самих як та его чародійна карточка — видите сї карточки?

— Та щож они мають значити?

Йосифа усьміхнула ся тихцем і показала цїлий ряд красних зубів та покрутила головкою, як би її напала якась веселість, котрої не могла позбути ся. От, видите — сказала она на конець — а тепер отсе все треба менї викупити, бо мама будуть питати ся де поділи ся їх перстенї...

— Ну, і щож дальше?

— Ну, а то я нинї знайшла таку саму вашу карточку... зараз, дежь то она поділа ся? Вже єсть, тут написане ваше імя... то менї прийшло на гадку, щоби ви пішли і викупили менї то...

Доктор, якби чогось закашляв ся, сказав відтак спокійно:

— Добре, а де гроші?

— Ах — сказала на то Йосифа і побігла до комоди — подивіть ся!

Она вийняла якусь коробку, з коробки шкатулку, а зі шкатулки грубий золотий ланцушок.

— Видите? Мама певно не будуть за ним допитувати ся; заставимо его, а за тї гроші викупимо тамті річи, та ще й лишить ся нам трохи гроший...

(Конець буде).

Телеґрами.

Париж 1 січня. Румуньский міністер справ внутрішних Йонеску прибув тут з Штутґарду.

Константинополь 1 січня. Тутешні круги дипльоматичні мають надію, що по уділеню всїми великими державами дружних рад в дусї скорого заключення мира, мир єсть запевнений імовірно навіть без інтервенциї держав.

Константинополь 1 січня. По радї міністерияльній вислано нові інструкциї турецким повновластникам. Сподївають ся, що в переговорах наступить нинї рішучий крок наперед.

Константинополь 1 січня. Зачувати, що Болгари позволили на вислане до Адріянополя ліків і поживи. — Енвер-бей виїхав до Чатальджи, де імовірно обійме команду над одною з дивізий.

Константинополь 1 січня. Міністер війни Назім разом з офіцирами штабу вернув з головної кватири під Чатальджею. Візита султана в головній кватирі мала відбути ся нинї вечером і пороблено вже всї приготовленя, поки що однак візита не відбуде ся.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недонада) у Львові. Телефона ч. 527.